

Юлія Гудошник

Письменниця

Авторка роману "Боже[Я]вільна", мотиваційна спікерка

Якби

Якби я тебе любила, то я тобі про це би говорила. Не грала би на твоїх почуттях, не задурювала б голову. Не було би оцього: «Ти спочатку зроби мене щасливою, а потім...». Якби я тебе любила, то не ставила би умови. Не вимагала б від тебе піти вчитися на айтишника, «бо ти ж нічого не заробляєш у своїй конторі». Не тиснула би, щоб ти закінчив ті курси. Хоч добре бачила, що тобі це не в радість. Що щасливим на новій роботі ти не будеш. Якби я тебе любила, то не робила би нещасним.

Якби я тебе любила, то питала би про твої дитячі мрії і що ти брав до школи на обід. Чи була там якась особлива дівчинка, якій ти писав анонімні записки або підкладав до ранця жуків. Вона би лякалася, а ти міг зіграти супергероя: «Мала, ти чого?». Я хотіла би знати про твої дитячі страхи. Про те, як батько виганяв тебе взимку босим на сніг. Як ти тремтів і боявся, що він не впустить назад. Я би питала, слухала, а потім тулила тебе до свого серця. Так ти би знав, що я приймаю тебе з усіма твоїми страхами, з усіма тими історіями. Якби я тебе любила...

Якби я тебе любила, то просила би в Бога для тебе щастя. Щастя зі мною. І без мене. А просила ж я насправді зовсім іншого. Щоби ти приріс до мене тілом і розумом, щоби ніколи не зміг відірватися. «Ти мій!» крутилося, як пісня, в моїй голові без упину. І коли я молилася, то Богу говорила лиш одне: «Дякую, що він мій». Як мало я тоді знала про любов.

То що то було, як не любов? Ті п'ять років разом? Напевне, ейфорія, якась така мана, дитяча забава в «моє» і доросла гра в «треба заміж». Всі родичі казали, що ти – мій останній шанс. В дівках, бачте, засиділася. Слухай, мені ж було 22, коли ми познайомилися. Я тоді глянула на тебе і подумала собі: годиться. На роль рятівника так точно.

Мені ж страх як хотілося вискочити нарешті з маленької батьківської квартирки. З того задушшя, з тих щоденних маминих докорів і татового «вип'єм за любов». Яку любов? Нею там давно вже не пахло.

Мені хотілося завести свої чашки і пити з них жасминовий чай. Хай теж за любов. Розкидати білизну по хаті й не слухати від когось, що її треба прибирати. Коротше, подалі від батьків і їхнього контролю. Сама собі господиня – доросла, самостійна, заміжня. Все, як книжка пише. Всі галочки поставлено. Родичі з полегшенням зітхнули – прилаштувалася дитина. Слухай, а тобі ж те саме треба було, хіба ні? Кудись прилаштуватися. Чи попросту втекти. Від своїх батьків, від світу, від самого себе. Коротше, я не знаю, але по ходу ми просто стали одне одному в пригоді. Але ... ти ж не любив мене.

Якби ти мене любив, то не бубонів би ледь не щодня: «Задовбала». Не хапав би мене за підборіддя, коли бачив із червоною помадою: «Для кого вирядилася?» І не накинувся би тої ночі в серпні, коли я повернулася із зустрічі однокласників. Не знаю, який біс тоді в тебе вселився, що в хід пішли не тільки слова. Синці після того ще довго сходили. Хоча ... свіжі з'явилися вже через тиждень. І з чого? Знову якась дрібниця. І знову ревності, знову твоя лють. Якби ти мене любив, то не зривав би на мені злість. Не зривав би на мені одяг, коли я просила зупинитися. Знаєш, в ті моменти мені хотілося кричати. Але ти закривав мій рот рукою. Крик губився і змовкав у твоїй долоні.

Ти бачив в мені лиш доставку їжі та сексу. А якби любив, то бачив би людину. Налякану життям. Перестрашену тобою. Людину, яка хоче теплого слова і теплого дотику. Якби ти мене любив, то знав би, що я страх як боюся повного місяця. І в ті ночі мене треба обіймати міцніше. Але, врешті, я ж і обіймів твоїх теж стала боятися.

Якби ми любили одне одного, то ніколи би не взялися так над собою знущатися. Бо ж той, хто любить, знає: любов – це не про страждання. Не про вимоги, контроль, підозри, агресію. Не про «маєш» і «повинна». Ні-ні-ні. То точно не про любов.

Якби ми знали це п'ять років тому! Не було би моїх синців і твоїх ночей в пабі. Мого «ти мені все життя зіпсував!» і твого «та я тебе врятував, зараза ти невдячна!» Не було би абортів. Не було би твого крику: «Як ти могла вбити мою дитину?» Не твою, а нашу. Могла. То ж дитина не з любові. Я її не хотіла. І не хотіла, щоби вона стала жертвою. Як стала я. Як став ти.

Якби ми тоді, з самого початку, хоч щось знали про любов... Ти не покликав би мене до себе. Я пішла би геть, не залишивши слідів в твоєму житті. В твоїй квартирі. Якби ми любили, то знали би, що ніхто нікому в цьому світі не належить. Люди ж бо не речі. Ми знали би, що немає одного цілого. Є тільки дві душі, які вирішили разом станцювати. І можуть в будь-який момент покинути сцену. Дійсно, якби ми любили, то дали би одне одному піти. Жити. Дихати. Любити. А не задихатися в любові, яку ми собі придумали.

Якби ми любили. «Якби» – скромне таке слово, але як міняє суть усього, правда? От послухай-но тільки: ми любили. Але ми любили! Чому ми любили? Та ж ми любили! ЯКБИ ми любили... Якби ми любили, то не було би цього листа. Бо такі народжуються лиш тоді, коли вже до болю, до крику щось ріже по серцю. А вголос лячно сказати. Тому я пишу тобі це, вкладаю в конверт і лишаю на кухонному столі.

Якби ти знав, як страшно мені почати все спочатку. Якби ти знав, як сильно мені хочеться почати все спочатку.

Юлія Гудошник «Якби»

**ПОЧУТИ
ОДНЕ
ОДНОГО**

<http://facetoface.50vidsotkiv.org.ua>